

Sygn. akt I C 2584/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) F. (...) z siedzibą w G.

przeciwko I. G.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 2584/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) F. (...) z siedzibą w G. wniósł do zasądzenie od strony pozwanej – I. G. kwoty 1.823,31 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód na podstawie umowy cesji nabył wierzytelność z tytułu usług świadczonych na rzecz strony pozwanej od pierwotnego wierzyciela – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Strona pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie złożyła wyjaśnień w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3 marca 2011 r. strona pozwana zawarła z (...) Spółką z ograniczona odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług.

(dowód: umowa k. 8)

W dniu 20 kwietnia 2015 r. powód zawarł z (...) Spółką z ograniczona odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, które miały być wskazane w załączniku do umowy.

Wierzytelności miały przejść na powoda pod warunkiem uiszczenia przez niego kwoty określonej w umowie.

(niekwestionowane – zob. też niekompletna kopia umowy k. 34 - 37)

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód zawnioskował dowody, które nie stanowiły dokumentów lub ich odpisów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego bądź nie było pewne, czy stanowią odzwierciedlenie oryginałów, czy zostały sporządzone przez uprawnione osoby, czy pochodzą od wskazanego w nich autora, czy też zostały doręczone stronie pozwanej. W szczególności zawiadomienie o zmianie wierzyciela (k. 12) zostało opatrzone jedynie faksymile, co jest Sądowni wiadome z urzędu. Co więcej, z oznaczeń widniejących na tym zawiadomieniu, tożsamy z oznaczeniami umieszczonymi na wezwaniu do zapłaty (k. 13), wynika, iż faktycznym wystawcą tego pisma była Kancelaria (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. a nie przedstawiciel pierwotnego wierzyciela. Nadto powód nie wyjaśnił i nie wykazał w jakikolwiek sposób tego, czy osoba, której faksymile umieszczone jest pod treścią tego pisma, a która miała być pracownikiem pierwotnego wierzyciela, była umocowana do działania w imieniu tego wierzyciela. Przedłożona kopia umowy przelewu zaś nie była kompletna, co uniemożliwia ocenę jej ważności i skuteczności, a jak wynika z przedstawionej części jej treści została zawarta pod warunkiem zawieszającym. Natomiast z załączonej do niej tabeli, parafowanej przez nieustalone osoby, nie wynika, by stanowiła załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności, na którą powołuje się powód. Z tych powodów Sąd pominął wnioskowane przez stronę powodową dowody, za wyjątkiem poświadczonych za zgodność z oryginałem odpisu umowy zawartej przez stronę pozwaną z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Zdaniem Sądu zatem powód nie wykazał tego, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Powód nie przedstawił wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności pierwotnego wierzyciela wobec strony pozwanej oraz tego, że nabył od tego wierzyciela konkretną wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem. Powód nie przedstawił nawet odpisu umowy przelewu, na mocy której miał nabyć wierzytelność przeciwko stronie pozwanej.

Zgodnie zaś z generalną dyrektywą wyrażoną w przepisie art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem przepisu art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Powód natomiast nie wykazał w sposób należyty, że nabył wierzytelność przeciwko stronie pozwanej. Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Z przedłożonych do sprawy dokumentów zaś nie wynika to, że pierwotny wierzyciel przeniósł wierzytelność przeciwko stronie pozwanej na rzecz powoda.

Nadto należy stwierdzić, że w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał. Powód nie udowodnił także tego, iż istnieje i przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem.

Skoro zaś nie wykazano istnienia i wysokości wierzytelności wobec strony pozwanej oraz tego, że doszło do nabycia przez powoda konkretnej wierzytelności przeciwko stronie pozwanej, powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

W tym miejscu wskazać należy również na to, że w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa

2012, s. 431). Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 kpc, zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych wszystkich powodów powództwo podlegało oddaleniu.

SSR Paweł Juszczyzyn